



COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Homosexualii – asasini și victime

De același autor:

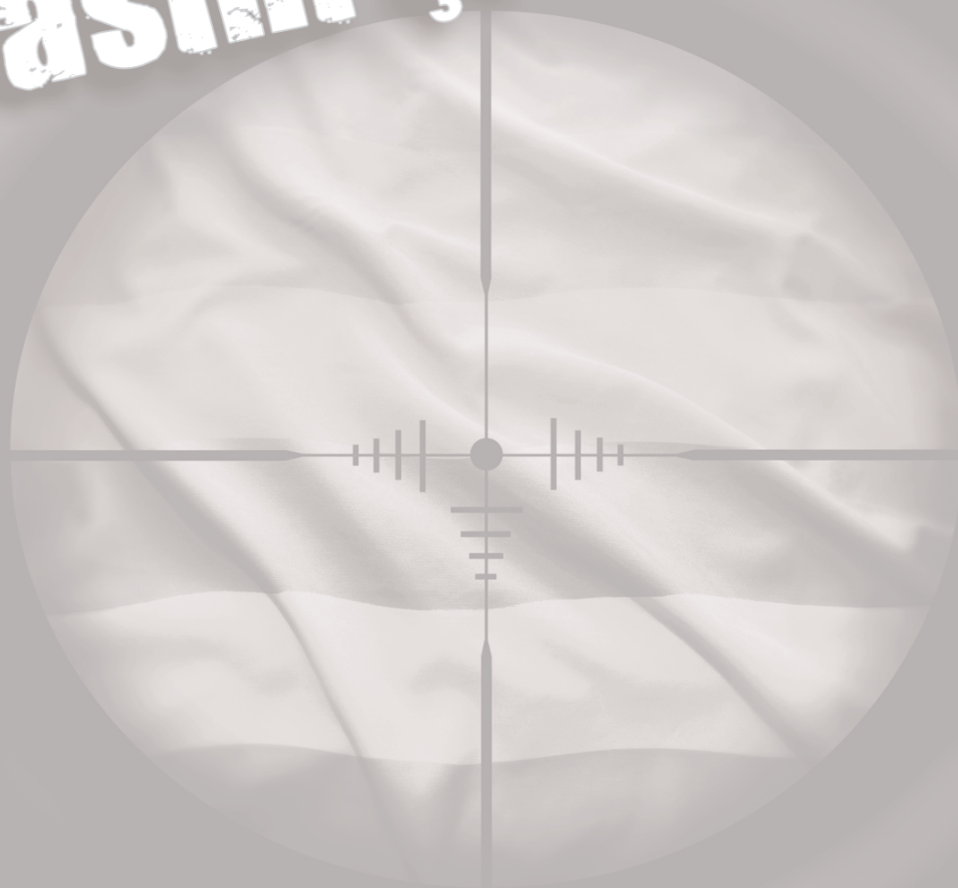
- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN



COLECȚIA TT

Homosexualii asasini și victime



EDITURA



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TANDIN, TRAIAN

Homosexualii : asasini și victime / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019

ISBN 978-606-8390-84-0

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

CUVÂNT-ÎNAINTE

Colonelul (r) Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut de marele public în urma editării a 65 de cărți, dintre care amintim: „Enigmele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie” sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist, intitulată „Adio, Ringo”.

Autorul a mai scris 42 scenarii de film, din care 34 pentru televiziune (vă amintiți de serialul „Enigma” de la TVR?), iar 8 cu caracter didactic, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („Câinele de serviciu”, „Hoții de buzunare”, „Ascultarea martorului”, „Experimentul judiciar”, „Patrula de poliție pedestră”, „Patrula auto de poliție”, „Protecția locuinței” și „Acțiunea *Gladiola*”).

O carieră literară prodigioasă care este marcată, prin tot ce scrie, de suflul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer de judiciar timp de 25 de ani, încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în anul 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durată de un an. Iar, ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, căpitanul Roman.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu faimă ca Nichi Dumitriu, Țiți Dumitriu sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor al artei criminalistice”!

În vara anului 1966 a devenit locotenent de miliție, la numai 20 de ani, iar cinci ani mai târziu ajunge în Serviciul crime al Direcției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici s-a remarcat ca un elev sânguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă Dumitru Ceacanica, cu care a înconjurat țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice, ai căror autori ar fi rămas astfel necunoscuți.

Botezându-l „comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin), Ceacanica și-a exprimat satisfacția de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură, care prindea criminalii și rezolva cazurile printr-un fler și o finețe psihologică



aparte, aidoma comisarilor profesioniști de odinioară. De aceea, l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi întâlnindu-se la „șuete de taină” chiar și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „comisarul” și despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistecele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului. Debutul său în literatură a avut loc în anul 1975, la revista „Pentru Patrie”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Care s-a constituit într-un adevărat duel al minții, unde cititorii îmbrăcau „pe viu” haina ofițerului de judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Evoluția literară a „comisarului” continuă cu publicarea a cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el. Cum starea infracțională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea „inexistentă”), el a scris o carte intitulată „Cum să ne ferim de infractori”, bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Cartea era destinată pregătirii antiinfracționale a românilor, pentru publicarea ei fiind necesare avizul Cenzurii (Securității) și al șefului Inspectoratului General al Miliției, general-locotenentul Constantin Nuță. Deși cartea a primit, din partea Securității avizul favorabil, ea nu s-a mai publicat deoarece generalul Nuță a insistat s-o semneze el, ca șef al Miliției Române, lucru cu care „comisarul” nu a fost de acord. După acest episod, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 miliție din Capitală.

În anul 1983, Traian Tandin comite o a doua greșeală, publicând la Editura Dacia din Cluj Napoca, o carte interesantă de enigme polițiste, intitulată „Bolidul verde”. Cartea a avut un succes deosebit în rândul cititorilor, devenind foarte repede carte de „export”. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. După această „ispravă”, Traian Tandin este iarăși mutat, de data aceasta la Circa 3 Miliție din capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu mențiunea să fie „supravegheat” și interzis să mai scrie și să fie în vreun fel promovat.

Fiind un dăruit al judiciarului, pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele” acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el și nu numai.

Noua conducere a Poliției, recunoscându-i meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar” redactor-șef al publicației nou înființate, „Poliția Română”. Cât privește cartea „Cum să ne ferim de infractori”, pe care voia să o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție, bineînțeles sub semnătura comisarului, la Editura Ministerului de Interne.

După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă și și-a continuat mai departe vechea preocupare de ale fi cât mai util compatrioților săi, publicând, în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației, încă două cărți intitulate „Sus mâinile, domnilor infractori”! și „Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor”.

Data fiind bogata sa activitate de polițist și scriitor, Traian Tandin a excelat și în strângerea unei importante arhive judiciare, din care și-a tras seva publicării unor cărți de excepție precum „Galeria marilor criminali străini”, „Femei criminale pe mapamond”, „Crimele lăcomiei în lume”, „Asasinate sexuale în lume”, „Crime pasionale în lume”, „Evadări celebre”, „Erori judiciare în lume”, „Infractori ghinionști” etc.

În același context se înscrie și lucrarea de față „Homosexuali – asasini și victime”.

Autorul, fost ofițer de mare calibru în Poliția judiciară din România, cunoaște foarte bine toate aspectele criminalității în domeniul homosexualității, din lume și de la noi. El nu are idei preconcepute despre homosexualitate, fiind absolut echidistant.

Așadar, semnatarul acestei cărți nu face parte din categoria ostilă asmuțită împotriva homosexualilor sau a celor ce dau glas „iubirii ce nu îndrăznește să-și spună pe nume”. Dar, indiferent dacă homosexualilor sau bisexualilor de pretutindeni le va place sau nu această carte, autorul prezintă homosexualitatea așa cum este ea în realitate, cu toate problemele și riscurile ei, dar mai ales dezvăluie zona de criminalitate care există în „sânul” ei și care este ascunsă pe cât posibil de aceștia, până când cazurile devin publice, și fac obiectul anchetelor judiciare.

După cum vă veți convinge din lecturarea acestei cărți, criminalitatea în rândul homosexualilor din Occident și din America înregistrează cote alarmante, incluzând și criminali în serie, vânători de homosexuali, ceea ce determină polițiile acestor state să-și creeze structuri speciale care să se ocupe de munca de prevenire în rândul acestora, atenționându-i cum să se ferească pentru



a nu deveni victimele unor asasini din tagma lor sau din afară, cei mai mulți psihopați deosebit de periculoși.

De aceea, cartea de față, o premieră editorială în România, reprezintă un mare beneficiu și pentru homosexualii autohtoni, care vor trage învățămintele de rigoare, luându-și măsurile de precauție pentru a nu-și pune viața în pericol.

Eugen Teodoru

SCURTĂ ISTORIE HOMO

Homosexualitatea nu este nici pe departe un produs al epocii moderne, ori un apanaj al progresului pe planul sexualității.

Homosexualitatea este o parte a istoriei omenirii. La toate popoarele primitive și cultivate, fără excepție, au existat și există bărbați și femei care iubesc sexul propriu. În general, nici nu se manifestă o mare deosebire între homosexualitatea bărbaților și cea a femeilor popoarelor primitive și a celor civilizate, a raselor, a populației de la sate și orașe, precum și a diferitelor straturi sociale.

La majoritatea popoarelor străvechi, homosexualitatea a fost absolut tolerată. La unele, ea era chiar recunoscută ca ceva „aparte”, ca „voință divină” sau a fost sărbătorită ca datină religioasă, prin festivități corespunzătoare. Numai la puține popoare, ca de exemplu la evrei, azteci și incași, ea era pedepsită, în mod evident, din cauza unui tabu religios.

Popoarele semite și hamite de ciobani erau deosebit de severe în ceea ce privește viața sexuală, la fel și cu privire la maternitatea în afara căsătoriei. A existat tendința înmulțirii membrilor familiei în raport cu efectivul vitelor în proprietate. În consecință, la ei erau strict interzise toate formele vieții sexuale, la care procreația era, de la bun început, exclusă: onanismul, coitul întrerupt, relațiile între persoanele de același sex și relațiile sexuale cu animalele. La evreii din antichitate s-a mai adăugat faptul că ei combăteau cultele oficiale de popoarele vecine, ca de exemplu zeitățile androgine, travestismul și prostituția masculină în temple. Quantumul pedepsei era mare deoarece se urmărea extirparea unor culturi în cadrul cărora se practicau aceste acte.

În vechea Eladă și Roma antică nu erau repudiate relațiile sexuale între persoane de același sex. Odată cu preluarea unor legi ebraice antice, prin creștinizare, religiei i-a revenit controlul asupra legislației sexuale. În privința interzicerii actelor homosexuale, este vorba, în mod indiscutabil, de o lege creată, în mare măsură, la cererea bisericii creștine. Dar, în perioada inițială a creștinismului, încă nu a existat o condamnare atât de monstruoasă a homosexualității, cum a devenit ea obișnuită mai târziu. Grigorie de Nyssa, părintele bisericii ortodoxe din anii 351 – 394, pedepsea actele sexuale nepermise doar cu penitență religioasă.

Abia împărații creștini au luat măsuri energice împotriva actelor homosexuale. În anul 326, Constantin a emis o lege în această privință. În același secol,



Valentinian a hotărât drept pedeapsă, arderea pe rug. Sufletul bărbatului, spunea el, este lucru sfânt, iar acela care și-a pierdut sufletul în mod rușinos primește pedeapsa cu moartea dacă râvnește sexul altuia. Justinian a subliniat, în anul 538, în motivarea acestei pedepse, că acest viciu este un îndemn al diavolului. Oricine trebuie să renunțe la practica respectivă, pentru ca Dumnezeu să nu pedepsească întreg poporul din această cauză, căci pentru astfel de vicii oamenii sunt încercați de foamete și molimă.

În Evul Mediu, actele homosexuale erau considerate ca o profanare a atotputerniciei lui Dumnezeu. Conform art. 106 dintr-un edict, acela care profana atotputernicia lui Dumnezeu trebuia pedepsit cu vătămarea integrității și cu moartea. Art. 116 suna astfel: „Dacă om cu om, femeie cu femeie și omul cu vita face desfrâu, ei să-și piardă viața”. Prin urmare, în Evul Mediu homosexualii erau pedepsiți cu moartea.

Dreptul canonic a menținut punctul de vedere religios, căci din cauza viciului se distruge comunitatea pe care o avem cu Dumnezeu, de vreme ce aceeași natură, pe care a creat-o Dumnezeu, este pătată într-un mod vicios. „Această concepție cu privire la cauza pedepsei și condamnarea ei ca un păcat care merită moartea, a dăinuit de-a lungul întregului Ev Mediu; astfel considerau justiția criminală din Bamberg și Brandenburg. Creștinismul Evului Mediu pune totdeauna, laolaltă, noțiunile de păgânism, erezie și homosexualitate. Astfel, codicele din Uri, Elveția, vorbea, la paragraful 32, despre erezie, „fie ea în problemele de credință, fie în păcatele trupesti”, iar cuvântul francez „un heretique” însemna ba un eretic, ba un homosexual.

În anul 1652, teologul și profesorul de drept penal luteran Carpzow, a constituit cele șase calamități pe care le avea, după spusele sale, homosexualitatea pe conștiință: „cutremurul, foametea, ciuma, sarazinii, inundațiile și nesățioșii șoareci de câmp grași”.

În perioada Evului Mediu târziu, unii bărbați homosexuali au suferit pedeapsa cu moartea. Conform cărților de judecată din Zurich, între anii 1400 – 1798 au fost executate cel puțin 179 de persoane pentru „desfrâul pervers”. Totodată, trebuie ținut seama de faptul că în vechiul Zurich, prin „desfrâu pervers” se înțelegea aproape tot ce considera Biblia drept act desfrânat contrar naturii, deci, alături de homosexualitatea masculină, și actele sexuale cu animalele (zoofilia). Aceste acte erau tratate ca necreștinești și, implicit, ca erezie.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, Ludovic al XIV-lea ordona arderea condamnaților pentru acte homosexuale, după ce aceștia erau îmbrăcați în cămașă de penitență, îmbibată cu smoală și pucioasă.

În secolul al XVIII-lea, sub influența epocii Iluminismului, concepția despre culpabilitate a devenit mai blândă; concepția despre cauza ei, ce-i drept, era tot cea medievală: pornire excesivă spre desfrâu, dezgust față de voluptatea naturală, provocată de suprasaturație. Voltaire scria: „Acest act este un lucru necuviincios, dar nu este o crimă, pentru că nu ia nimănui ceea ce-i aparține și nu izvorăște dintr-o inimă înșelătoare, nici nu destramă societatea”. Beccaria a luat, primul, atitudine împotriva sancționării actelor homosexuale, în cartea sa intitulată „Infracțiuni și pedepse” (1781). El a explicat că nu era nevoie de pedeapsă, ci de înlăturarea cauzelor și de educare. Juristul german Cella arăta, în anul 1787: „Dacă, în general, trebuie luate măsuri împotriva diferitelor genuri de delikte sexuale anormale, acest lucru trebuie făcut cu o dublă atenție, spre a nu se provoca scandalul pe care vrem să-l curmăm”. Totuși, a existat până în anul 1813, în Bavaria, o dispozițiune care prevedea pentru delictul homosexual, moartea prin ardere, cu decapitarea prealabilă. Alături de pedeapsa cu moartea, larg răspândită mai era și castrarea. La fel, tăierea urechilor și scoaterea ochilor se aplicau, alături de alte pedepse aspre. În Anglia, pedeapsa cu moartea pentru anumite forme ale homosexualității simple, mai era admisă chiar până în anul 1861. Primele coduri de legi, care au desființat pedeapsa cu moartea pentru acest lucru, au fost cel din anul 1787 al lui Joseph II al Austriei, și Codul național al Prusiei din 1794. Josephina privea homosexualitatea ca pe un delict politic probabil din cauza prejudiciilor aduse statului, precum și a scandalului public provocat prin darea în vileag a faptei.

Abia în urma prăbușirii sistemului feudal, provocat de Revoluția Franceză, din Codul francez din 1810 s-a eliminat pederastia ca infracțiune. Cauza a fost evitarea cercetărilor scandaloase și murdare care răscoleau, atât de frecvent, viața de familie, provocând abia scandalul (chauveau). A fost urmat, în 1813, de Codul penal bavarez al lui Fauerbach, fondatorul științei penale germane moderne. El și-a însușit cerințele exprimate de Voltaire și Beccaria, dându-le cea mai largă răspândire cu putință, prin epocalul său „Manual al dreptului penal comun, în vigoare în Germania”. Și el, în calitate de reprezentant tipic al gândirii iluministe, privea esența infracțiunii ca fiind dată de încălcarea drepturilor statului și celor particulare, din care cauză a ajuns să excludă homosexualitatea din Codul penal. În motivarea Codului penal al Bavariei, se spune: „Atâta timp cât omul, prin



actele sale de desfrâu, nu calcă decât preceptele moralei, fără a leza dreptul altuia, în prezenta lege nu s-au dat dispozițiuni cu privire la acestea”.

Ulterior, aproape în toate țările din lume, actele homosexuale nu mai sunt pedepsite decât în cazul când sunt săvârșite cu minori, vârsta protejată variind în diferite state. În anii '70 rămăseseră numai câteva state în care actele homosexuale mai erau pedepsite, fără a se ține seama de vârstă, printre care: Etiopia, Egipt, Australia, Chile, Finlanda, India, Yemen, Iugoslavia, Columbia, Costa Rica, Libia, Pakistan, Panama, Portugalia, Puerto Rico, România, Uniunea Sovietică, Siria și S.U.A (cu excepția statelor Illinois, Vermont, Columbia și Wisconsin).

Mai târziu, și aceste state și-au revizuit codurile penale, homosexualii câștigând tot mai multe drepturi. Și astfel, pederastia a devenit o obișnuință a civilizației umane. Istoria ei, oricât ar părea de bizar, vorbește și despre un fundament cultural al homosexualității. Într-adevăr, în multe dintre situații există chiar o filosofie a homosexualității.

La acest tip de deviație sunt predispuși, în primul rând, membrii comunităților omogene (preoți, călugări, artiști, militari, pușcăriași) în care se vehiculează un nucleu stabil de idei și atitudini și în care sentimentul de apartenență la comunitatea respectivă (sau de distanțare față de non-comunitari) este foarte dezvoltat. Întotdeauna, deviația se instalează pe fondul unor mari frustrări sexuale, fie din lipsă de parteneri disponibili, fie din incapacitatea de a-i depista și de a intra în comunicare cu ei. Dezvoltarea ei ca perversitate se datorează însă, totdeauna, unor rațiuni de ordin intelectual.

În Evul Mediu, în Occident, homosexualii erau numiți „catari” sau „bulgari”. Se produsese aici o deviație a sensului, datorată unei migrații către sudul Franței a unei populații destul de numeroase, de origine balcanică, gonită din locurile de naștere de un val de persecuții religioase. Acești „bulgari” erau membrii unei secte creștine, bogumilismul, destul de larg răspândită în estul continentului, la începutul acestui mileniu. Secta pune la un loc tradiția evanghelică și învățătura maniheistă, considerând că lumea a fost creată de diavol și că ea trebuie distrusă. Atunci când lumea va înceta să existe, susțineau ei, lumina și întunericul, binele și răul, Dumnezeu și diavolul se vor separa o dată pentru totdeauna. De aici, concluzia că orice procreare trebuie să înceteze până la dispariția completă a lumii. În acest mod, ei încurajau relațiile homosexuale, în defavoarea relațiilor sexuale normale, aducătoare de nenorociri.

Asemenea deviații colective au fost numeroase în istoria omenirii. Este notorie situația din Grecia antică, unde învățământul de tip filosofic promova și aspectul unor relații sexuale între profesor și discipol, ca dovadă a împărtășirii întregii ființe a celuilalt. Astfel, Platon a fost „socratizat” de către maestrul său și la rândul său, l-a „socratizat” pe Aristotel. Un cuplu deosebit de stabil în epocă a fost format din Zenon și Parmenide, primul lăsându-se ucis fără regrete de tiranul Siracuzei în încercarea de a salva numele maestrului său. Trebuie notat că toți aceștia erau bisexuali, mulți dintre ei fiind căsătoriți, iar ceilalți având relații notorii cu diverse femei. Raporturile homosexuale aveau doar o semnificație inițiatică, fiind ferm legate de comunitatea de idei la care aderau. La urma urmelor, chiar ruptura de sistem în cazul Platon-Aristotel intervine abia după ruptura sentimentală dintre ei.

Valoarea inițiatică a relațiilor homosexuale nu a fost o invenție a grecilor, multe religii, gnoze și filosofii promovând fățiș sau mascat asemenea practici. De la preoții asirieni ai lui Teșub până la călugării templieri și secta asasinilor de pe munte, în toate tipurile de religii, homosexualitatea a fost un fenomen larg răspândit, având valori rituale. Deviația și religia se împleteau cum nu se poate mai bine.

Un aspect bizar, legat de inițiere, este și cel al „sărutului trădător” din grădina Ghetsemani, prin care Iuda îl arată romanilor pe Iisus. Semnificația gestului uzurpator este și mai mare dacă ținem cont că sărutul între bărbați era un element al desăvârșirii comunicării, dar că primul care trebuia să sarute era profesorul, iar învățătorul trebuia să se lase sărutat.

După Revoluția burgheză, atitudinile se laicizează și homosexualitatea își pierde treptat orice fundament ritual. Acum, chiar și pentru călugării de diverse religii care practică un asemenea tip de relații sexuale, fenomenul este scos din complexul inițiatic. În schimb, homosexualitatea a devenit obicei în mediile artistice de nuanță decadentă, promovarea ei făcându-se în baza unui concept al libertății hipertrofiat.

De altfel, în foarte multe cazuri, la mijloc sunt intelectuali rafinați care încearcă să se detașeze de tot ceea ce este comun, căutând în acest fel de relații ceva care să-i delimiteze de restul muritorilor. În această categorie putem integra cuplul Verlaine-Rimbaud, flacăra pasiunii fiind regăsită în operele celor doi. La fel cazul lui Oscar Wilde, irlandezul care este, fără îndoială, cel mai celebru homosexual din toată istoria literară. În fața unor astfel de personalități gay, din